

156

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

GHEORGHI GUREVICI

„COASA LUI CRONOS"

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚA ȘI TEHNICA

GHEORGHI GUREVICI

„COASA LUI CRONOS"

*

Traducere de ŞTEFAN IUREŞ
şi DAN LĂZĂRESCU

Coperta-desen: DUMITRU IONESCU

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"
Anul VII — Nr. 156 — Mai 1961

Prietenii colecției ne sprijină în muncă

Am 14 ani. Sînt în clasa a VIII-a. Învăț bine. Cel mai mult îmi place algebra. Aștept cu nerăbdare să citesc ultima lucrare ce urmează să apară în Colecție.

Vă promit să vă ajut în muncă, popularizînd Colecția în rîndurile colegilor și făcîndu-i să se aboneze la ea.

Am avut primul succes, pe care vreau să vi-l împărtășesc și dv.

Intr-o zi, unul dintre colegii mei mi-a cerut o carte s-o citească. L-am invitat la mine acasă și i-am arătat Colecția. Și-a ales o povestire, iar după cîteva zile a venit și m-a întrebat cum am reușit să-mi formez toată Colecția.

I-am arătat anticariatul de la care mi-am cumpărat numerele pe care nu le aveam.

In altă zi, m-a invitat la el acasă și mi-a arătat întreaga Colecție. Nu mă gîndisem să-i spun să se aboneze și el, dar am făcut-o zilele astea.

Era însă prea tîrziu. Se abonase înainte de a-i spune eu.

In continuare, aș dori ca fasciculele Colecției să apară regulat în zilele fixate de dv. și, de asemenea, să fie trecute datele apariției.

DURU NICOLAE
București
Intr. Cadranului nr. 4

Mulțumim cititorului nostru atît pentru strădaniile lui de a populariza Colecția, cît și pentru sugestiile date. După cum a putut vedea, din aprilie a.c. am început să publicăm luna de apariție a fasciculelor.

GHEORGHI IOSIFOVICI GUREVICI

Gheorghi Iosifovici Gurevici s-a născut la Moscova în 1917. După ce a făcut războiul, ca sanitar, cavalerist, genist, a studiat, devenind inginer constructor.

Din 1946, cînd a publicat în revista „Znanie sila“ prima sa nuvelă ştiinţifico-fantastică „Omul-rachetă“ (care a apărut şi în romîneşte), Gh. Gurevici se dedică scrisului. A publicat cîteva cărţi, printre care „Brumă pe palmieri“ (tradusă şi în romîneşte), despre folosirea multilaterală a frigului, „Intemperii subterane“ (1956), despre supunerea de către om a forţei vulcanilor, „Naşterea celui de-al şaselea ocean“ (1960), despre transmiterea fără cablu a energiei la orice distanţă. Împreună cu un geolog a publicat în 1959 nuvela „Bolta de peste Kelme“, inspirată de întîmplările reale ale unei expediţii geologice.

În ultimul timp, Gh. Gurevici e preocupat de un gen nou, care s-ar putea numi „filozofia științei". Printre altele a publicat articolul „Cît vom trăi ?" („Znanie sila" nr. 9/1959), în care autorul dă o nouă explicație bătrîneții și morții și dezvăluie perspectivele prelungirii vieții. Anul trecut a mai publicat articolul „Parola vieții" („Nauka i jizni" nr. 11/1960), în care descrie o serie de cercetări în medicină, în special în privința descoperirii leacului împotriva cancerului.

Acum are sub tipar o culegere de nuvele științifico-fantastice intitulată „Străbaterea Nemezidei".

„COASA LUI CRONOS"

I

Nu doar o Lună. Patru erau. Puteai să spui că
Sînt patru seceri care pricese prin ferestruică
Și se jucau tuspatru de-a v-ați ascuns, voios,
În jurul mohorîtului colos.

S-a trezit dis-de-dimineață — la ora șapte.

„Dimineață" ! Firește așa se spunea din obișnuință. De fapt, pe stațiunea Ariel dimineața nu exista. Ziua se prelungea acolo timp de patruzeci și doi de ani. Vladimir (Mir, cum se prescurta în secolul al XXIII-lea) nici nu venise încă pe lume cînd, deasupra muntelui de fier aflat la răsărit de stațiune, soarele s-a ivit pentru prima dată, asemenea unui briliant strălucitor pe cerul negru.

Se împlinise un an de cînd Mir locuia pe Ariel, dar nici acum nu putea privi cerul de aici fără să se entuziasmeze. Uite, acum, pe bolta înstelată, străluceau patru luni — toate patru în aceeași vreme : Miranda, ca o vișină de aur ; Umbriel, cel colțuros, luminat din urmă, aducînd cu o literă caligrafiată ; Titania, de culoare verde-aurie, ceva mai mică decît Luna noastră terestră, și în depărtare portocaliul Oberon, care părea într-adevăr o portocală pe cerul de catifea neagră.

Mir este acela care a găsit pentru fiecare cîte o comparație. Cînd contempla ceva frumos, căuta întotdeauna o metaforă. Și versurile despre cele patru luni tot el le-a compus :

Și se jucau tuspatru de-a v-ați ascuns, voios...

Lunile se mișcau cu repeziciune, închipuind cu fiecare ceas o altă figură. La început a fost un triunghi, apoi au format un pătrat, pe urmă o curbă și după aceea o scară. Dar, iată, Miranda cea mică și ageră a ieșit din joc : s-a rostogolit către o sferă de un verde întunecat și s-a ascuns după ea.

Uranus era numele acestei sfere ; el era stăpîn peste hora lunilor. Atîrna pe boltă nu prea sus deasupra orizontului, uriaș ca o stîncă,

părînd o clădire cu nenumărate etaje. Jumătate din chipul său era întunecat și parcă absorbea stelele; cealaltă, luminată, de o culoare verde, lugubră, proiecta după două ore aceiași aștri. Nori de amoniac desenau pe el dungi oblice, tridenți, bucle și spirale. Cîteodată cețurile erau sfîșiate... parcă o gură neagră s-ar fi deschis într-un zîmbet răutăcios...

II

Planeta are-o patimă secretă
Ce fură tihna oamenilor. Fie!
Sînt, așadar, neliniști pe planetă
Ce se învrednicesc de poezie!

Mir nu putea fi numit poet, cu toate că scria versuri. Aproape toți cei de vîrsta lui — tinerii secolului al XXIII-lea — scriau versuri. Se scriau versuri despre prima iubire, mai rar despre cea de-a doua, și încă și mai rar despre a treia. Dar Mir continua să aștearnă totul pe hîrtie, poate pentru că era nenorocos în dragoste. Scria mereu, deși versurile lui erau respinse de reviste.

Un redactor bătrîn și cu multă experiență i-a spus:

— Băiețaș, scrii că ești îndrăgostit de Marusia și de Viola. Dar asta este o chestiune personală a Marusiei și a Violei, le interesează numai pe ele. Nu vorbi despre Viola, vorbește despre dragoste astfel încît să captivezi pe fiecare. Iar dacă despre sentimente nu ai nimic nou de spus, atunci pleacă în căutarea noului, undeva „la capătul lumii", pe unde arareori trece vreo vietate, mă rog, acolo unde s-au mai păstrat acele noutăți ce n-au inspirat încă pe poeți.

Tînărul se simți jignit. In veacul al XXIII-lea poeții mai erau încă plini de amor propriu. Totuși avea să-și amintească mereu de cuvintele bătrînului redactor.

Nu, el n-a plecat în cosmos ca să caute teme poetice. Și pe vremea aceea tineretul ardea de dorința de a fi prezent acolo unde era greu și periculos, visa pămînturi virgine pe care omul încă nu pășise. Pe Pămînt, însă, rămăseseră puține terenuri virgine. Tinerii plecau în Antarctica, unde clima încă nu era supusă, pe fundul oceanelor, sub pămînt și... în cer. Mir lucra ca radiotelegrafist — era nevoie de el în cosmos.

La început a nimerit pe Lună, în apropierea Pămîntului nostru, adică în vestibulul cosmic, în principala gară interplanetară.

Pe Lună n-a încetat să scrie versuri. A reușit chiar să publice un astfel de catren în „Vestitorul Lunii" (nr. 24 din anul 2227):

De departe Luna știe raze de argint să poarte.
De aproape-i neagră, aspră, numai rîpe, numai stînci.
Pasul tău e-atît de sprinten, ochii ți-s atît de-adînci...
Dar mă tem: ești, ca și Luna, sclipitoare de departe.

Fireşte, în secolul al XXIII-lea Luna nu mai era socotită „capătul lumii". Acolo se aflau rachetodromuri, exploatări miniere, oraşe... „Luna nu e teren virgin" — notă Mir în jurnalul său.

A locuit acolo doar o jumătate de an, apoi a fost trimis pe Ceres — în brîul de asteroizi. Da, se poate spune că acolo era în linia întîi. În timpul acela rachetele ocoleau şiragul asteroizilor; aveau loc însă şi unele accidente. De pe Ceres, Mir, care se număra printre radiotelegrafiştii cu experienţă, fu transferat pe Ariel, unde se pregătea o acţiune neobişnuită, poate cel mai grandios fapt întreprins în acel veac.

Mir înţelese că i se îndeplineşte visul. Nu fiecăruia îi este dat să creeze istoria, nu oricine are norocul să vadă cum ea se făureşte. Lui Mir i-au revenit cinstea şi fericirea să participe la un eveniment epocal, care va pasiona omenirea din toate timpurile. An de an se vor repeta cuvintele celui ce a fost martor ocular. Iar Mir va vedea cu ochii lui tot ce se va întîmpla şi va zugrăvi totul în versuri înaripate, măreţe, ce vor zgudui conştiinţele. Va fi un adevărat poem. S-a şi gîndit la titlul acestuia: „Prima zi a creaţiei".

III

Să văd, s-ascult, să descifrez,
Să ştiu al lucrurilor miez.
Urmaşilor de peste vreme
Le-oi da raportul în poeme.

Mir a ţinut minte şi a însemnat toate amănuntele acelei zile de pomină. Şi-a notat că s-a sculat la şapte dimineaţa, că la micul dejun a mîncat caise, carne sintetică de vacă şi compot de vitamine. A luat masa împreună cu alţi doi radiotelegrafişti ai comandamentului: arabul Kerim şi tînăra lui soţie, suedeza Herta. Iuna — a patra radiotelegrafistă — a întîrziat: îi plăcea să doarmă dimineaţa mai tîrziu.

Herta făcea gospodăria. Nu pentru că aşa era obiceiul, ci doar pentru că ei îi plăcea să se ocupe cu treburile casnice. Mîinile ei mari trebăluiau veşnic: aşezau, făceau ordine, transmiteau; iar ochii ei luminoşi priveau cu nelinişte spre soţ: mănîncă suficient, nu mai doreşte ceva?

În ceea ce-l privea, Kerim nu prezenta nici un motiv de nelinişte. Mînca şi muncea cît patru. Corpul lui puternic nu putea rămîne inactiv. Alţi radiotelegrafişti stăteau la cască, dar Kerim prefera să alerge de la un obiectiv la altul, să verifice şi să repare. Cu paşii lui mari, el măsura întinderile lui Ariel străbătînd uneori cîte o sută cincizeci de kilometri pe zi.

— Ar fi trebuit să mă nasc cu trei veacuri mai înainte, în eroicul secol al douăzecilea, spunea Kerim oftînd. Eh, să goneşti pe cal, flu-

tarînd sabia, să defrişezi taigaua, să răstorni stîncile ! Trăim timpuri cuprinse de moleşeală. Doar în cosmos a mai rămas cîte o treabă după puterile noastre. Aici spargem lemne, nu-i aşa, Herta ? Noi le spargem, iar Mir cîntă faptele noastre. Ai să le cînţi, Mir ?

Şi, îmbrăţişîndu-şi uşor soţia alipită de el, Kerim se îndreptă spre garderobă să-şi îmbrace costumul de scafandru. Se grăbea să dea o fugă de vreo şaptesprezece kilometri pînă în defileul Strălucirii de plumb, ca să controleze un punct care amuţise.

Herta îşi lipi fruntea de geam, conducîndu-l cu privirile. Vedea cum Kerim se depărtează în salturi lungi şi line ; parcă ar fi alunecat pe schiuri nevăzute. Întinde un picior şi aşteaptă, aşteaptă, aşteaptă, pînă cînd vîrful lui atinge iar solul. De altfel, toţi mergeau aşa pe corpurile cereşti cu greutate mică *.

IV

Ce asprime : să trimiţi
Glasul celei mult iubite
În prăpăstii verzi, cumplite
Sub torenţi de foc, cumpliţi...

Fiecare dintre cei patru radiotelegrafişti avea obligaţiile sale. Kerim se ocupa de reparaţii, iar Herta ţinea legătura cu Pămîntul şi cu rachetele interplanetare. A patra radiotelegrafistă, Iuna — cea căreia îi plăcea să doarmă tîrziu —, discuta cu oamenii care lucrau pe Ariel şi pe alţi sateliţi ai lui Uranus. Mir conducea ciburile — adică maşinile cibernetice.

Pe Ariel erau destul de multe ciburi. Unele construiau rachetodromuri, şosele şi case subterane ; altele extrăgeau minereu, topeau metal, reparau rachete ; şi toate — la ora dinainte stabilită — îi raportau lui Mir despre munca efectuată. Dar cele mai importante automate se găseau pe Uranus. Ele trebuiau să înceapă grandioasa faptă, pe care Mir se pregătea s-o glorifice în poemul său.

Proiectul „Coasa lui Cronos" — acesta era numele acţiunii.

Pe Ariel lucrau aparate obişnuite — oarecum simple, cu program limitat care comunicau prin semnale radiofonice. Pe Uranus însă fuseseră trimise maşini deosebite, capabile să-şi modifice singure programul, să-şi restructureze şi să-şi organizeze modul de conducere. Oamenii nu coborîseră încă niciodată pe Uranus, nimeni nu pătrunsese în adîncurile lui, nu se ştia precis ce condiţii există acolo şi de aceea automatele trimise pe această planetă trebuiau să aibă o oarecare libertate de acţiune. Într-adevăr, maşinile cibernetice de pe Uranus puteau chiar să descrie o situaţie cu glas omenesc, s-o vadă cu ochii lor arti-

* După cum se ştie, pe corpurile cereşti cu greutate mică forţa gravitaţiei este neînsemnată *(n. trad.)*.

ficiali. Pentru aceasta fusese necesară o schemă foarte complexă, creată de numeroşi specialişti. Mir a realizat doar vocile — astfel de lucruri se puteau face în secolul al XXIII-lea. Şi pe unul dintre ciburi el l-a înzestrat cu vocea unei fete... a unei fete cunoscute... de fapt, a acelei fete căreia i-a dedicat versurile scrise pe Ariel :

Am trimis glasul iubitei
În prăpăstiile verzi...

În aparenţă era o maşină ca oricare alta — o ghiulea alungită cu înveliş din wolfram şi ceramică refractară, fixată pe o rachetă atomică standard. Oamenii au apăsat pe un buton. Scoţînd limbi de flăcări, în vîrtejul unei explozii neauzite, racheta şi-a luat zborul spre cerul negru... Iar după cîteva minute, de acolo s-a auzit glasul adînc şi catifelat al unei fete : *„O siluetă colţuroasă pe cerul spuzit de stele. Este Ariel. Nu văd rachetodromul ; acesta se află pe partea luminată, iar în faţa mea este latura întunecată. Pe fondul stelelor pare un sac de cărbuni inform. Se comprimă vizibil. Viteza mea de frînare — patru kilometri pe secundă. Decuplez motorul, încep să cad liber pe Uranus“.*

Cibul a planat pe Uranus după 24 de ore. Prin telescoapele de pe Ariel se observă o scînteie în clipa cînd racheta pătrundea în ceaţă.

Automatul se cufundă în atmosfera densă a planetei. *„O ceaţă verde, o ceaţă verde-cenuşie, o ceaţă uleioasă* — comunică el. *Ceaţă formată din gheaţă de amoniac pulverizată. Vînturile de gaz metan. Temperatura — minus două sute ; presiunea — zece atmosfere... douăzeci de atmosfere... treizeci de atmosfere... Jos e un abis negru. Parcă e o mare în timpul nopţii“.*

Otrăvit meleag.
Neguri ameninţă.
Vocea dă-n vileag
Lacrimi, suferinţă.

De fapt, Mir cam exagera în ceea ce priveşte lacrimile. Nu erau şi nu puteau fi nici un fel de lacrimi. Montînd vocea maşinii cibernetice, tînărul a folosit benzile de magnetofon ale convorbirilor radiofonice şi cele pe care erau imprimate cîntecele de la serata artiştilor amatori. De aceea, glasul nu era plîngăreţ, ci muzical uneori, alteori concis. Adesea intonaţiile nu erau potrivite. Automatul transmitea datele despre temperatura lui Uranus parcă ar fi cîntat. Dar cel mai des vorbea cu tonul unei secretare foarte ocupate, care n-are timp să asculte amabilităţi în timpul serviciului.

Şi cînd te gîndeşti că toate acestea veneau din blocurile de imprimare, care înotau în petrol ! Petrolul era indicat aici din trei motive : servea drept rezervă de combustibil pentru motorul atomic ; în acest lichid se mişcau uşor minusculi „păianjeni“-manipulatori care reparau şi conectau cablurile ; dar cel mai important era că putea fi comprimat

ca să egaleze astfel marea presiune din mediul exterior. Căci apăsarea creştea din oră în oră.

Timp de 16 zile, aparatul se cufundă, intrînd tot mai mult în abisul întunecat. Atmosfera lui Uranus era grozav de adîncă şi de densă. În ziua a 16-a sosi o comunicare: *„În sfîrşit, am început să văd! Zăresc în jos o lumină ştearsă, sîngerie. E o culoare plăcută, cu nuanţe vişinii, catifelate. Pe Ariel am văzut-o la rochia unei fete"*.

— Femeia tot femeie rămîne, chiar dacă e vorba de o maşină, proferă Kerim cu asprime. Şi în fundul planetei Uranus i-a rămas gîndul la rochie!

Din păcate însă, suprafaţa planetei nu se ivea. Gazele iluminau electrizate din pricina presiunii înalte. Ionosfera de pe Uranus, dovedindu-se a fi foarte adîncă, specialiştii începură să aibă temeri. S-a reamintit vechea teorie conform căreia această planetă n-ar avea de loc un sîmbure solid, ci ar fi în întregime alcătuită din gaz ionizat. Dacă ipoteza se adeverea, cădea întregul proiect „Coasa lui Cronos".

Dar teama s-a dovedit neîntemeiată. În a 18-a zi, maşina acostă pe un teren solid, începînd să sape în el. Şi iată astăzi automatul i-a transmis lui Mir: *„Vorbeşte cibul «4-A». Sînt la fund şi mă aflu în poziţie verticală. În jur e o strălucire intensă: şuvoaie albe, şuvoaie în toate culorile curcubeului, fascicule de scîntei. Presiunea a ajuns la limită, materialul se distruge bucată cu bucată, pe alocuri curge. Ce să fac mai departe? Pentru ce m-au trimis aici?"*

Maşina cibernetică nu ştia că i-au mai rămas doar patru ore de „viaţă". Numai omul poate să privească în viitor, să spere şi să se înfricoşeze. Cibul însă amintea doar că programul său a fost epuizat, că trebuie să i se trimită un nou ordin. Şi repeta cu glasul său concis şi totuşi cochet: *„Ce să fac mai departe? Pentru ce m-au trimis aici?"*

Deodată, aceeaşi voce, venind însă din imediata apropiere, continuă:

— Mir, n-o să-ţi iert niciodată această glumă proastă!

V

Eşti fir de iarbă. Eşti slăvitul Soare.
Luceafărul. Eşti viaţa-n ochii mei!
Te-au tors lumini şi umbre din fuioare
Vii, din mihniri, din rîs de sărbătoare.
În tine-s miliarde de femei.

— N-o să-ţi iert niciodată această glumă proastă, spuse fata cea adevărată. Te-ai gîndit mult pînă să dai vocea mea acestei maşini stupide?! O să mă răzbun groaznic, groaznic! O să ataşez glasul tău la automatul-memorator din baie şi vei atîrna toată ziua acolo, spunînd: „Spălaţi baia, bu-bu-bu, cînd plecaţi stingeţi lumina, bu-bu-bu. Şi nu uitaţi să daţi drumul la apă!". O să-ţi placă o asemenea funcţie?

Kerim era arab de origine, Herta — suedeză, iar Mir, după cum ați dedus din versurile lui, era rus. Nimeni încă n-ar fi putut să precizeze ce naționalitate avea Iuna. În sîngele ei s-au amestecat toate rasele, lăsîndu-și fiecare amprenta : pielea era de culoare închisă, aproape ca la negrese, nasul persan era subțire și puțin încovoiat, ochii mongoloizi, un pic alungiți, iar părul bălai cădea greu și pufos. O combinație de trăsături stranii, pline de contraste. Pe stradă, oamenii se uitau după ea cu uimire și nu-și puteau desprinde privirile.

In tine-s miliarde de femei...

Tînărul tresări. Inima i se opri, se înăbușea. O oarecare legătură exista totuși între ei. Prezența Iunei acționa asupra lui ca un șoc electric.

Curînd, după fată, în camera radiotelegrafiștilor intră planînd un bărbat greoi, de statură mijlocie, cu o frunte înaltă, cu piept larg și bicepși de atlet. Era șeful stațiunii Ariel — May Dalin.

— Cum vă simțiți, tinereilor ? strigă el. Ați fost nerăbdători să apucați ziua hotărîtoare ?

Apoi, sprijinindu-se de fereastră, vorbi adresîndu-se uriașei sfere verzi :

— Ți-a sosit sfîrșitul, bătrîne. Îți amintești de mitul grec ? Tu erai stăpînul cerului, dar nici măcar copiilor tăi nu le dădeai lumină. I-ai cufundat în bezna Tartarului. Și Geea — glia-mumă, zeița Pămîntului — s-a răsculat împotriva ta, i-a dat o coasă ascuțită lui Cronos, cel mai mic dintre copiii ei și ai tăi... El te-a rănit și te-a răsturnat. Este ? Miturile grecilor se referă de fapt la natură, continuă Dalin, adresîndu-se acum transmisioniștilor. Uranus este cerul, Cronos — timpul. Timpul este în stare să secătuiască și cerul, timpul distruge tot, chiar și propria sa operă. Cronos, după cum se știe, își mînca fiii... pînă nu l-a înlocuit Zeus — nepotul cel mîndru, gelos, desfrînat și arțăgos al Pămîntului, Zeul cu față de om. Iar cel ce avea chipul omului a învins și Timpul, și Cerul.

— Iată, astăzi se va înfăptui tocmai acest lucru, încheie Dalin zîmbind.

Era puțin cam vorbăreț, ca toți mult-viețuitorii. Cuvîntul acesta, în secolul al XXIII-lea, avea un nou înțeles, cu totul altul decît înainte. În veacul acela, mult-viețuitori erau numiți oamenii cărora medicii le-au prelungit viața și tinerețea peste cei 60—70 de ani firești.

Dalin se număra printre vechii mult-viețuitori. Își amintea de primele experiențe pentru prelungirea vieții, pe cînd longevitatea nu se acorda încă tuturora, ci numai oamenilor care o meritau în mod deosebit și care — obligatoriu — aveau o sănătate de fier. Actualul șef al stațiunii îndeplinea condițiile : robust, era o personalitate cunoscută, fiind căpitan cosmic și participant la prima expediție pe Saturn.

Longevitatea putea fi socotită un fel de răsplată pentru activitatea depusă în spațiile interplanetare; iar el a dăruit cosmosului toți anii suplimentari. Cei de o vîrstă cu el de mult se odihneau („unii în vilele de pe Pămînt, alții — sub pietrele de mormînt" — după cum spunea el zîmbind amar), iar Dalin continua să zboare — în sistemul solar și în afara limitelor acestuia — spre stelele pitice, negre și purpurii.

Dalin pătrunsese în cosmos pe cînd evul cuceritorilor apusese, iar în lumea interplanetară începuse era constructorilor. El se ocupa mai mult cu construcțiile decît cu descoperirile; construia pe toridul Mercur și pe înghețatul Ganimede, pe clocotitoarea Venus și pe imponderabilul Icar.

— Fie, dar pentru ultima oară, a spus el, acceptînd numirea pe Ariel. Vreau să trăiesc pe bunul nostru Pămînt, unde omul, atunci cînd bea un pahar cu apă devine cu două sute de grame mai greu. Pentru ultima dată! Acum sînt obligat, din punct de vedere moral. Ca multviețuitor...

VI

Bătrîn de ești, ți-e dat să stai pe-acasă,
Flori neștiute să cultivi senin.
Ești tînăr? Spre necunoscut cutează,
Pe-al visurilor tale drum alpin.

— Acum sînt obligat din punct de vedere moral, spusese Dalin, acceptînd numirea lui Ariel.

Aceasta pentru că activitatea stațiunii de aici și întregul proiect „Coasa lui Cronos" erau indirect legate de problema longevității.

Toți oamenii trăiau cîte două sute de ani și chiar mai mult. Mortalitatea scădea rapid. Populația globului terestru creștea din ce în ce mai repede, ajungînd de pe acum la 86 miliarde de oameni.

În secolul al XXIII-lea, oamenii reușiseră să transforme deserturile în grădini, pădurile tropicale — în plantații, făceau agricultură subacvatică în apele mici, construiau din pontoane insule plutitoare deasupra oceanelor.

Deveniră actuale cuvintele lui Țiolkovski: „Pămîntul este leagănul omenirii, dar omul nu poate trăi veșnic în leagăn".

În sistemul solar însă nu mai existau alte planete pe care puteau trăi oamenii — unele erau prea fierbinți, altele prea reci.

E adevărat, s-ar fi putut (tehnica de atunci o permitea) ca o planetă să fie mutată pe altă orbită, mai prielnică vieții omului.

Care anume planetă?

Academia mondială de științe a stabilit ca Marte și Venus, cu aspectul lor atît de deosebit, să rămînă, așa cum sînt, ca exponate de muzeu.

Şi atunci se ivi un proiect foarte curajos: una dintre planetele gigante să fie tăiată în bucăţi, ca o pîine din acelea rotunde, ca un pepene....

Se hotărî să fie jertfit Uranus.

Cum să despici o planetă? Piedica principală o constituia gravitaţia. Chiar dacă un corp ceresc ar fi îmbucătăţit, forţa de atracţie ar aduna, ar uni, ar lipi din nou toate fragmentele ei.

Dar la începutul secolului al XXIII-lea s-a constatat că există posibilitatea de a spinteca nu numai o planetă, ci şi cîmpul ei de atracţie. Atunci lucrurile luară o altă întorsătură. Aruncîndu-se în aer un munte, rămăşiţele lui rămîn pe Pămînt; dacă însă sub acest munte gravitaţia ar fi neutralizată, el s-ar rostogoli, luîndu-şi zborul spre înălţimi. Închipuiţi-vă o pînză întinsă la maximum, care este tăiată cu foarfeca. De cum se produce tăietura, cele două jumătăţi se îndepărtează una de alta. Aşa s-ar întîmpla şi cu respectivul munte. Ar fi despărţit de baza sa prin despicare. L-ar atrage corpurile cereşti, cu excepţia Pămîntului, iar colosul de piatră şi-ar lua zborul spre înălţimi, cu viteza unei rachete.

Maşinile cibernetice trimise pe Uranus, inclusiv cea cu vocea de fată, purtau generatori de raze care urmau să taie planeta. Iar Dalin trebuia să le pună în acţiune astăzi, la 12 şi 22 de minute ora Moscovei.

VII

Doarme-n leagăn omul, pui,
Cum să-i spui, ce nume-i pui?
Hercule să-i zici, socoţi
Ca să-i teamă toţi baltagu,
Ori să-l cheme poate Dragu,
Ca să-l îndrăgească toţi?

— Iuna, cîte canale are selectorul? întrebă Dalin, întorcîndu-se cu spatele la Uranus. Sînt douăsprezece? Convoacă adunarea generală a responsabililor.

Tînăra apăsă cu vioiciune pe diferitele butoane ale claviaturii. Unul după altul se luminară dreptunghiurile albe cu nuanţe albăstrui ale selectorului. Apărură figurile şefilor de grupă; ai fi zis că e o expoziţie dintr-un muzeu etnografic: un chinez, un american, un negru, un argentinian, un indian, un olandez, un ceh, un iranian, un gruzin etc.

— Atenţiune, tovarăşi! spuse Dalin. Discutăm pentru ultima oară; să elucidăm deci chestiunile neclarificate.

Cîţiva dintre participanţii la şedinţă duseră la ureche microtranslatorii de buzunar. Majoritatea lor însă ştiau ruseşte — limba ştiinţei în secolul al XXIII-lea.

— Aşa cum s-a stabilit, vom începe secţionarea lui Uranus la 12,22, continuă Dalin. La ora douăsprezece, toată lumea trebuie să fie pe rachetodrom — fiecare grupă lîngă racheta respectivă. De îndată ce planeta va fi despicată, fiecare rachetă se îndreaptă spre fragmentul său.

— Fragmentele trebuie repartizate din timp, spuse chinezul Liu, un om zbîrcit şi cărunt.

— Să le repartizăm, fu de acord şeful staţiunii. Ordinea va fi următoarea: fragmentul numărul unu va fi acela aflat mai aproape de Soare şi care va zbura în direcţia lui. Este al dumitale, Liu. S-o luăm în sens contrar acelor ceasornicului, aşa cum se rotesc şi planetele. Fragmentul numărul doi, care se află mai la stînga, aproape de constelaţia Fecioarei, este al dumitale Jankinson...

Dalin schiţă o schemă şi întoarse notesul spre ecrane. Douăsprezece chipuri se aplecară şi o copiară.

— Trebuie să ne înţelegem cum le vom numi, continuă metodicul Liu. Cu cifre nu e comod. Se vor ivi încurcături.

— Bine, să le dăm nume convenţionale.

Dalin privi în jur.

— Iuna, dumneata înţelegi frumosul. Repede născoceşte douăsprezece nume sonore pentru viitoarele planete.

— Putem să le dăm numele grupelor, propuse Iuna. Planeta Liu, planeta Jankinson... Şi, neapărat, trebuie să fie şi o planetă Dalin, adăugă ca roşind.

Acesta însă dădu cu energie din mîini:

— E o prostie, fetiţo. N-am să permit o asemenea lăudăroşenie. Mii şi mii de oameni au pregătit secţionarea, milioane vor amenaja noile planete. Miliarde le vor popula, iar noi — poftim! — să le atîrnăm numele cîte unui om — al responsabilului grupei de observatori... Ei, Mir, tu eşti poet, scorneşte de urgenţă douăsprezece nume poetice.

— Poezia, rosti Mir al doilea lucru ce-i veni în minte. Căci primul fusese numele unei femei — Iuna.

Dalin se bucură.

— Foarte bine. Se menţine astfel şi tradiţia. Soarele este Apolon, iar în jurul său muzele: Poezia, Proza, Opera, Baletul, Drama... Apoi, cîndva, pe fiecare dintre planete vor apărea academii de artă, şcoli artistice, stiluri, sărbători ale întregului sistem solar. Oamenii se vor aduna să danseze pe planeta Balet, să improvizeze versuri în Poezia, să asculte simfonii în Muzica. Bravo, Mir, ai fantezie.

Dar Mir nici nu se gîndea la aşa ceva. El iubea pur şi simplu poezia.

— Poezia este a lui Liu, dictă Dalin. Jankinson ia Proza. Drama — Anandaşvili. Gastronomia este pe gustul dumitale, Gazlevi?

— Mă rog, gastronomia este o artă delicată, răspunse iranianul cel gras, cunoscut ca un mare gurmand.

— Să nu-i îndemnăm la supraalimentare pe viitorii locuitori. Ici patronajul Baletului, Gazlevi.

Pe buzele tuturor flutură un zîmbet, închipuindu-şi-l pe grăsun în rolul unui maestru de balet.

— Acum o să repet indicaţiile generale, continuă conducătorul expediţiei de pe Ariel. Înainte de a lua startul, fiecare trebuie să-şi fixeze traseul. Cînd atinge obiectivul frînează, îşi ocupă locul pe orbita circulară. Trebuie să vă ţineţi la o distanţă de unde să fiţi în afara oricărei primejdii — la o sută sau chiar la două sute de mii de kilometri. Pentru început, nici nu trebuie mai aproape.

— Şi cînd are loc debarcarea ? întrebă nerăbdător mustăciosul Anandaşvili, ataşat pe lîngă Dramă.

Instructajul continuă multă vreme. Încă nu se terminase, cînd Herta îşi scoase căpşorul bălai din cabina radiofonică, anunţînd:

— Vorbeşte pămîntul, vreţi să ascultaţi ?

Era emisiunea obişnuită cu ultimele ştiri pentru cosmos. Şi ca în vremurile de demult, începea cu veselul semnal al orologiului Kremlinului.

Ascultînd aceste sunete cunoscute, chipurile aspre de pe ecrane se luminară de un surîs timid şi cald. Fiecăruia îi revenea în memorie casa lui — mestecenii pătaţi cu alb şi negru, bambusul verde, lalelele de pe lîngă canale. Locuinţa, grădina, mama, copiii, natalul, duiosul Pămînt.

Pămîntul povestea despre realizările lui : s-a construit o nouă insulă pe pontoane la sud-est de Hawai. Acolo, în ţara primăverii veşnice, se vor muta zece mii de şcoli. S-a irigat un mare masiv în Sahara cu ajutorul apelor dulci din lacul Ciad — Congo. În Harlem se desfăşoară întrecerea horticultorilor. S-a creat un trandafir minunat de culoare violet-închis. Se fac cercetări la hotarul nucleului interior al Pămîntului.

Şi deodată...

„...Deşi savanţii au aplicat ultimele noutăţi ale tehnicii — razele asemănătoare celor din proiectul «Coasa lui Cronos» —, încercările de a secţiona cîmpul de atracţie au dat greş. Academicianul Jean Bricaux consideră că razele respective nu acţionează atunci cînd nucleul planetar se află în anumite condiţii".

Dalin se cutremură. Se întoarse brusc spre selector. Douăsprezece perechi de ochi îl ţinteau în aşteptare.

Ce semnificaţie putea să aibă această emisiune ? Era o informaţie sau un sfat ? Pămîntul anunţa că razele care taie nu înving nucleul planetei. Înseamnă că ele nu vor putea despica astăzi nici nucleul lui Uranus ? Trebuie oare contramandată acţiunea pregătită de atîta vreme, să aştepte pînă cînd pe Pămînt se vor verifica instalaţiile ?

— Tovarăşi, ce părere aveţi ? întrebă Dalin.

— Aşa nu se poate, strigă Anandaşvili. Ne leagă de mîini.

Şase oameni se pronunţară pentru punerea în acţiune a razelor, iar şase — împotrivă. Trebuia deci ca Dalin să decidă.

Căzu pe gînduri, înclinînd capul. Barba cîrlionţată i se răsfiră pe piept.

Feţele albe, galbene şi negre de pe ecrane aşteptau în tăcere.

— Să întrebăm Pămîntul, hotărî Dalin. Să trimitem o radiogramă Academiei cosmice. Nu scoateţi încă oamenii pe rachetodrom.

VIII

Cred unii: „Un buton! Mă rog, ce-i grav?
Apeşi — şi hai să iei o gustărică".
Dar, poate, la acest buton firav
De mii de ani visam, cu dor, cu frică...

Postul de radio emise o rază direcţionară. Herta acţiona maneta... Şi un mesaj porni spre Pămînt, înaintînd cu viteza luminii: trei sute mii de kilometri pe secundă. Trei sute de mii, şi încă trei sute de mii, şi încă trei sute de mii... Mir nici nu avu vreme să clipească, că radiograma străbătuse un milion de kilometri. Dar pînă la Academia cosmică ea trebuie să zboare 2 ore şi 32 de minute, şi tot atîta timp la înapoiere.

Mesajul radiofonic nu ajunsese nici pînă la orbita lui Saturn cînd Kerim se întoarse, cerînd cu insistenţă dejunul. Ce au servit la acest dejun radiotelegrafiştii nu se ştie. Mir n-a notat meniul. Nu mai avea convingerea că această zi va intra în istorie. Spre sfîrşit, în camera transmisioniştilor intră Dalin. Se aşează la masă, dar refuză mîncarea. Obişnuia să vină destul de des la radiosecretariatul său, unde să mai întîrzie un pic la o şuetă, să mai împrumute ceva din entuziasmul tinerilor. Tot aşa, un mare general (Mir născocise o astfel de comparaţie), în ceasurile de odihnă, se joacă de-a soldaţii cu nepoţelul.

Lui Dalin îi plăcea să povestească, iar telegrafiştii îi puneau cu plăcere tot felul de întrebări: Mir — despre ştiinţă, iar Kerim — în special despre trecut, despre eroicul secol XX.

— Povestiţi-ne cum a început totul? Cum a fost cucerit Palatul de iarnă? Ce se vorbea pe străzi? Dar pe ţar l-aţi văzut? Unde era ţarul?

Dalin răspundea surîzînd:

— Scumpule, le-ai încurcat pe toate. Eu m-am născut mult mai tîrziu. Ca şi tine, am văzut cucerirea Palatului de iarnă doar la cinema.

— Dar capitaliştii? Cum erau? Colţuroşi, graşi?

— Nioi capitalişti n-am văzut, Kerim. Rămăşiţe ale capitalismului însă am mai apucat. Îmi amintesc de beţivi. Exista o atare distracţie : oamenii diluau alcool etilic în apă şi-l beau cu paharele. Din care pricină, în cap li se suia o ceaţă, iar în creier procesul de inhibiţie se tulbura. Unii mai aveau obiceiul să-şi piardă cumpătul, să uite de măsură şi de bun simţ, să nu ţină seamă de nimic în afară de ceea ce le plăcea lor. Şi de bani îmi aduc aminte. Erau nişte hîrtiuţe, aşa, cu desene ca broderiile, care erau repartizate în mod inegal : pentru o muncă simplă — mai puţin ; pentru alta, complexă — mai mult.

Pe Mir îl interesa în special viitorul :

— Şi apoi ? întreba el. Uite, îl tăiem pe Uranus, iar după aceea ce urmează ?

— După aceea, zarva cu noile planete ne va ajunge pentru vreo două sute de ani. Vom aştepta ca ele să se răcească, le vom nivela, le vom orîndui pe locurile lor, le vom schimba atmosfera, transformînd metanul şi amoniacul în bioxid de carbon, azot şi apă. Apoi vom răsădi plante pentru a satura aerul cu oxigen...

— Ei, şi mai departe ? Amenajăm planetele, le populăm...

— Îl secţionăm pe Neptun, răspunse Dalin. Îi urmează Saturn şi Jupiter. Cu condiţia să aibă nucleu solid. Acest lucru încă nu s-a precizat

— Şi apoi ?

— Apoi, după cum a propus încă Ţiolkovski, vom construi sateliţi artificiali din sticlă şi aluminiu.

— Dar pe sateliţi există imponderabilitate. Iar aceasta este vătămătoare copiilor, cel puţin aşa afirmă profilacticienii (astfel erau numiţi medicii în secolul al XXIII-lea. Lor le revenea îndeosebi sarcina să preîntîmpine bolile).

— Poate că vom aprinde încă un Soare : Adunăm corpurile întunecate din spaţiul interstelar, le aglomerăm. Voi cunoaşteţi legea maselor mari. E suficient să aduni o cantitate destul de mare de materie şi Soarele se aprinde în mod obligatoriu.

— Iar apoi ?

... Dar astăzi Mir nu se putea hotărî să mai pună întrebări. N-avea nici un rost să încerci să afli ceva despre paşii de mîine cînd n-a izbutit cel de astăzi.

Dalin şedea la masă şi bătea toba cu degetele.

— Aţi prins vreodată peşte ? întrebă el. Nu cu ajutorul electricităţii sau al ultrasunetului. Cu o simplă undiţă, pe viu, aţi pescuit ? Era pe vremuri un astfel de amuzament. Stai pe mal, priveşti la mica plută. Apoi sclipeşte ceva, pluta saltă în bătaia luminii. Pe rîu plutesc reflexele norilor. E bine. Atenţia ţi-e reţinută şi n-ai nici un fel de grijă.

Kerim împinse cu zgomot farfuria.

— De ce pierdeţi vremea ? Oricum, Pămîntul va răspunde : „Contramandaţi !" Întotdeauna e mai liniştitor să amîi. Eu aş apăsa pe buton. şi gata ! Fie ce-o fi. Asta-i părerea mea.

— Fie ce-o fi, rîse amar Dalin. Şi dacă nu va fi nimic ? Trebuie să te gîndeşti mai mult, Kerim. Oricine poate să apese pe buton.

Ofensat, Kerim părăsi încăperea. Îşi află o treabă : se apucă să verifice semnalizarea automată a depozitelor de combustibil. După el, o porni şi Dalin.

— Mă duc să mă plimb. Mir, condu-mă.

În ecluză, unde îşi îmbrăcau costumele de scafandru, îi spuse însă tînărului telegrafist :

— Scuză-mă, Mir, aş vrea să fiu singur şi să mă gîndesc. Ne vom plimba altă dată.

Mir îşi scoase costumul cosmic şi prin uşa deschisă alunecă direct în cabina radiofonică. Fetele nici nu-l observară. Ele şedeau aici, cu spatele spre intrare, vorbind de-ale lor.

Trecură secunde şi minute. Aparatele zumzăiau monoton.

Undeva, pe Pămînt, la o distanţă de neînchipuit, se redacta răspunsul destinat lui Dalin : Se hotăra soarta proiectului.

IX

Ştiu tot ce faci. Ţin pasul. Bunăoară,
Ne împletim şi vocile, cîntînd.
Dar visul tău pe unde zboară ?
De ţi-aş putea citi fiece gînd !

— Ce idee superbă a avut Dalin, spuse pe neaşteptate Iuna. Planeta cîntecului, planeta dramei, planeta dansului... Aş vrea să trăiesc pe planeta dansului. Acolo o să fie atît de vesel. Dimineaţa, în loc de gimnastică, un dans, înainte de muncă — joci, înainte de masă — porneşti o horă. Şi cît va fi de frumos : tot ce se creează e nou ! Parcă ai creşte un copil : iată-l, un micuţ caraghios, iar tu îl educi, ca şi cum ai modela un om din lut. Aici însă e o planetă întreagă — sărbătorească, fercheşă, veselă. Tu, Herta, pe care o alegi ?

Herta oftă din greu :

— Aş vrea să trăiesc pe Pămînt, în Suedia, undeva pe litoral. La noi e atîta tăcere, atîta linişte : marea cenuşie, pescăruşii zburînd deasupra valurilor, căsuţe curate, cu ţiglă roşie. Nu mă condamna, Iuna, dar mie mi-e frică de cosmos. Aici, cum să-ţi spun, nu-i omeneşte. Ziua cerul e negru, stelele strălucesc cînd e soare. Şi moartea-i tot timpul prin apropiere. În fiecare noapte îl visez pe Kerim zăcînd, cu

costumul de scafandru sfîşiat... eu caut să astup găurile, dar aerul iese, iese, se pierde...

Mir privi uimit: „Ia te uită, ce istoric! Herta, cea mai conştiincioasă, cea mai muncitoare dintre radiotelegrafiste, ea care a părăsit de atît de mult timp Pămîntul şi a ajuns la hotarul sistemului solar, nu iubeşte cosmosul. De ce nu se întoarce acasă?"

Tînărul nu spuse nimic, nu tuşi ca să-şi anunţe prezenţa. Nici prin cap nu-i trecu să le avertizeze.

În secolul al XXIII-lea nu se obişnuia să-ţi ascunzi gîndurile, de aceea nu erai considerat un om nedelicat atunci cînd ascultai discuţia altora.

— Dar Kerim n-o să vrea să trăiască pe Pămînt, observă Iuna. Lui nu-i place liniştea.

— Trebuie să ţină însă seamă şi de mine, spuse atinsă Herta. Am mers după el pînă pe Ariel. Dar cînd se va ivi un copil... Kerim va trebui să aibă în vedere acest lucru, să nu mă lase singură...

— Te lasă..., i-o tăie fără milă Iuna.

Herta se sperie:

— Numai să nu-i spui lui Kerim, că se supără. I-am promis să-l însoţesc peste tot, şi... la capătul lumii. Dar am făgăduit pentru mine, nu şi pentru micuţ. Atunci vom sta altfel de vorbă.

— Îl iubeşti mult pe Kerim?

— Dacă ai şti! Nu-mi trebuie nimic, doar el să fie lîngă mine. Cînd nu e, mă gîndesc numai la el... Iar cînd e alături, tot la el mă gîndesc...

— Nu, nu-l iubeşti, pronunţă Iuna pe neaşteptate. Nu aşa se iubeşte. De fapt, nici nu ştii să iubeşti. În aparenţă eşti mare şi puternică, cu o jumătate de cap mai înaltă decît mine, dar inima e a unei fetiţe speriate. Îl îmbrăţişezi, ca şi cum te-ai agăţa de el să nu plece, să stea lîngă tine, să te ferească, să te ocrotească, să te ajute... Parcă ţi-ar fi paznic, nu soţ.

Spre mirarea lui Mir, Herta aproape că nu protestă.

— Păi, cum altfel? întrebă ea. Sigur, să mă apere, să mă ocrotească. De aceea mi-e bărbat.

— Nu, asta nu-i dragoste, exclamă Iuna. Cînd iubeşti devii generoasă, vrei să dăruieşti, nu să primeşti. Eu mi-aş iubi astfel bărbatul încît lui să-i fie bine, să se înalţe pînă la ceruri, şi nu să se lipească de Pămînt... în Suedia. Cînd iubesc sînt mai puternică. Mi-aş purta iubitul în braţe. Ştii, întotdeauna am rîvnit să întîlnesc un om căruia să nu-i fiu de o seamă, care să merite să-l ridici pe braţe, pentru care să nu-mi pară rău să-mi smulg şi inima şi să i-o aştern la picioare. Şi l-am găsit, l-am găsit, l-am găsit!

Iuna nu mai vorbea, ea declama, cînta fiecare cuvînt:

— L-am găsit la capătul universului, pe Ariel. Am întîlnit aici un om care joacă biliard cu planetele, modelează lumi noi ca un zeu antic, le dă nume nou-născutelor şi le determină configuraţia pentru mii de ani...

— Îl iubeşti pe Dalin? exclamă Herta îngrozită. Cum asta, doar e mult-vieţuitor.

— E un erou! Cine se întreabă cîţi ani are eroul?

Înflăcărîndu-se, Iuna ieşi din cabină şi se opri în mijlocul încăperii. De-abia atunci îl remarcă pe Mir. Obrazul ei mobil exprimă deodată spaimă, indignare, dispreţ. Apoi, parcă într-adins începu să rîdă în hohote, zgomotos, strident.

„Ai auzit totul? — spunea rîsul ei. Să fii sănătos. N-o să-ţi ajute la nimic".

X

Cînd corabia se-neacă,
la ce blid, la ce bărdacă!
Cînd îţi ies cupăi din casă,
la ce bun faţa de masă!
Iar cînd dragoste nu e
stihuri să mai scrii — la ce?

Trei sute de mii de kilometri pe secundă şi încă trei sute de mii, şi încă trei sute, şi încă trei sute... Sosea răspunsul de pe Pămînt, traversînd orbitele lui Marte, Ceres, Junona şi Pallas, ale lui Jupiter şi ale celor doisprezece sateliţi ai săi... Dar Mir uitase că de pe Pămînt venea răspunsul. Chiar şi în secolul al XXIII-lea era greu să te consolezi cu problemele sociale cînd dragostea te ocolea.

Stătea singur în magazia întunecoasă de lîngă ecluză, unde se păstrau costumele de scafandru. Oare plîngea stînd astfel, cu capul rezemat de umărul unui scafandrier gol? Poate era chiar haina de protecţie a Iunei. După un timp se aşeză, cu privirile încremenite, aţintind ceva în beznă. Şoptea aproape imperceptibil:

Cînd corabia se-neacă...

Şi se mira în sinea lui. Ce inepţie caraghioasă! Scrisese întregul poem pentru Iuna, ca ea să preţuiască, să-l iubească pe poet.

Iar cînd dragoste nu e,
stihuri să mai scrii — la ce?

Intră Dalin. Îşi puse într-un colţ costumul, care căzu încetişor peste cel vecin. Pe Ariel totul cădea încet.

— Cine-i aici? întrebă Dalin, aprinzînd lumina. Tu eşti, Mir? N-a venit?

Intrebarea se referea la radiograma așteptată să sosească de pe Pămînt. Mir însă nu înțelese, de aceea nici nu răspunse.

— Prea devreme. Încă nu poate ajunge, își spuse șeful expediției.

Se așeză alături, apucîndu-și barba cîrlionțată cu palmele, în timp ce Mir se gîndea :

„Iată-l pe omul care mi-a răpit fericirea, o fericire de care el n-are nevoie. Stă și se gîndește la o oarecare depeșă, la părerea unui oarecare Jean Brieaux. Ce-i trebuie lui dragostea unei fete ? Ca și cum i-ai oferi unui orb o pînză de Rembrandt."

— Aveți familie ? întrebă tînărul.

Bătrînul cosmonaut oftă :

— Nu știu cum, dar nu s-a închegat, Mir. Am avut prietene, dar o soție n-am găsit. Femeile sînt dificile. Pe noi, cei din cosmos, ne iubesc și nu ne iubesc. Ne iubesc pentru că sîntem învingătorii cerului, oricum, avem o aureolă de glorie. Îndrăgostindu-se, însă, vor să ne despartă de cer, să ne lege cu o panglică de mătase la ușa lor. Caută un leu ca să-l schimbe într-un cățel. Este veșnica poveste cu regina Omphala, care l-a pus pe Hercule să toarcă. Pe ea, după cum vezi, o măgulea să-l umilească pe unul ca Hercule. Dar cel ce ținea fusul în mînă nu mai era eroul.

„Desigur — se gîndea Mir —, lui nu-i trebuie fericirea pe care mi-a răpit-o. Pînza lui Rembrandt a încăput pe mîna unui orb."

Ar fi vrut să-i povestească totul lui Dalin, să se destăinuie cu sinceritate vechiului prieten. Oamenii secolului al XXIII-lea erau foarte deschiși ; în ochii strămoșilor, ei ar fi apărut ca niște vorbăreți lipsiți de modestie. Mir însă s-ar fi mirat dacă ar fi întîlnit un om care să-și ascundă durerile sau slăbiciunile. E mai ușor să ocolești dificultățile alături de alții și e bine ca toți să cunoască veriga cea slabă, altfel întreaga muncă eșuează. Mir ar fi fost de asemenea uimit dacă ar fi văzut un inventator retras în liniște și ținînd pentru sine o idee, așteptînd ca invenția să se nască. Dimpotrivă, în veacul al XXIII-lea se obișnuia să-ți comunici ideile, să atragi cît mai mulți oameni la realizarea lor. Toți știau că descoperirile se fac în colectiv.

Numai că aici era vorba de dragoste — un sentiment vechi, egoist. Mir vrea să fie iubit, Iuna — să fie ea iubită. Dar Dalin ?

— Dacă s-ar îndrăgosti acum cineva de dumneata ? întrebă Mir și roși.

Dalin surîse trist.

— Dacă ? Atunci aș fi fericit. Aș părăsi cosmosul cel negru, aș sta acasă, pe Pămînt. Îmi cunosc atît de puțin casa. Sînt colțuri unde n-am fost niciodată. N-am văzut răsăritul soarelui pe Himalaia, n-am văzut vulcanii din Hawai, la Polul Sud am fost doar în trecere... Dacă aș avea alături o tovarășă de drum...

„Nu, nu trebuie să-i spun — gîndi Mir și roși din nou. E frumos să ascunzi? E cinstit?"

Ușa magaziei se deschise larg. Herta stătea în prag.

— Am auzit voci și am intrat. Pămîntul a răspuns...

XI

Pe buton — o apăsare!
Pîndă. Spațiile tac.
Așteptare.... Așteptare...
Clipele, durînd cît anii,
Grele sînt ca bolovanii
Tica-tac, tica-tac — spune ceasul — tica-tac...
Bun atac? Greșit atac?
Nu știu încă. La-ntimplare.

Pămîntul transmitea: „Dragă Dalin! Pe Ariel se găsesc cei mai buni specialiști și constructori în domeniul secționărilor cosmice. Avem deplină încredere în ei și în dumneata. Pe Pămînt s-a folosit modelul în mic al aparatelor voastre, care a funcționat ireproșabil pînă a ajuns la nucleu. În interiorul acestuia nu a mers. Hotărîți singuri".

Din nou apărură pe selector cele douăsprezece chipuri: căruntul și zbîrcitul Liu, Jankinson, cu maxilarul lui proeminent, grăsunul Gazlevi, mîndrul și frumosul Anandașvili... Șase prudenți, care dimineața spuseseră: „Să așteptăm. Să amînăm". Șase nerăbdători, care obiectaseră: „Nu trebuie să așteptăm. Apăsați butonul!"

— Păi, ce-am mai putea face? întrebă Jankinson. Să readucem mașinile cibernetice și să le verificăm? Asta nu-i în puterea noastră. Ele nu pot să-și mai ia zborul de pe Uranus.

— Așteptăm, așteptăm, așteptăm! se aprinse Anandașvili. Poate că pe Pămînt au fost unele mici defecțiuni; contactul nu s-a produs, trebuie apăsat mai tare. De cîte ori nu se întîmplă așa ceva în radiotehnică! Să așteptăm, să așteptăm o jumătate de an, iar acolo temperatura, presiunea și radiația sînt foarte înalte. Și pe aparatele noastre se va strica ceva în timp de șase luni.

Iar Liu adăugă, clipind din ochi:

— Numai cel pe care l-au durut dinții știe ce-i aia durerea de dinți. Există experiențe ce nu pot fi făcute cu ajutorul modelelor. Ca să știm dacă Uranus poate fi despicat trebuie să-l tăiem.

Șase erau „pentru", iar șase — „contra". Iarăși trebuie ca Dalin să fie cel care hotărăște. Respirînd adînc, el spuse încet:

— Fixez experiența pentru ora 15 și 50 de minute.

Douăsprezece perechi de ochi se plecară simultan în jos, privind spre

stînga : spre mîna stîngă, pe care se poartă ceasul și în secolul al XXIII-lea.

Cele patruzeci de minute care mai rămăseseră fură dedicate pregătirilor dinaintea decolării. Se aprindeau și se stingeau ecrane. Grupele raportau de felul cum s-au pregătit de zbor. Cei încredințați de victorie adăugau urări de rămas bun. Ceilalți, care se îndoiau, arborau un zîmbet indefinit.

Pentru a suta oară Mir controlă radiograma compusă și codificată de el și destinată ciburilor : conectați imediat raza de tăiere și apoi mecanismul de rotire. Acesta din urmă era necesar pentru ca raza să descrie un cerc complet. Fiecare aparat trebuia să taie în două planeta, toate patru deci — în douăsprezece bucăți.

Banda ce conținea ordinul fu fixată în transmițător. Kerim dădu drumul radiometronomului. Glasul mecanic începu să anunțe : „Au mai rămas cinci minute, au mai rămas patru minute, au mai rămas trei minute..." Dalin puse degetul arătător pe butonul strălucitor, un deget gros, cu unghiile tăiate adînc. Încă un minut..., cincizeci de secunde, patruzeci, treizeci, douăzeci, zece, cinci...

„Tica-tac, tica-tac ! Tica-tac !"

Apăsă.

Și se întoarse spre fereastră. De asemenea, toți radiotelegrafiștii. Pe cerul înstelat spînzura o enormă sferă verde-cenușie. Pe o parte absorbea stelele, pe cealaltă parte le reproiecta...

Creierul lui Mir calcula febril : „Secționarea durează un minut... Apoi gravitația dispare și bucățile încep să se împrăștie... cu ce viteză ? Cu aceeași viteză cu care corpurile cad pe Uranus".

— A trecut un minut, anunță metronomul.

„Viteza de cădere pe Uranus ajunge pînă la douăzeci și unu de kilometri pe secundă, cugetă tînărul în continuare. Ea nu se obține deodată, ci treptat, de pildă într-o jumătate de ceas. Dacă luăm accelerarea forței gravitației, o înmulțim cu timpul la pătrat și împărțim la doi..."

— Au trecut două minute.

„...și împărțim la doi, vedem că lărgimea spațiului dintre fragmente va ajunge în cinci minute la o mie de kilometri. Deci în curînd o să vedem spărtura cu ochii noștri. Dar telescoapele ? Cu ajutorul lor ar trebui s-o zărim de pe acum".

— Au trecut trei minute.

Stația de observare tăcea. Pe fruntea lui Dalin se ivi o cută adîncă. Obrazul Iunei exprimă suferință, chipul lui Kerim — neliniște. Mușchii săi puternici sînt încordați, degetele se frămîntă. Grozav ar vrea să fie pe Uranus, să se agațe cu mîinile de marginea tăieturii și, scrîșnind din dinți, să se opintească, să smucească pentru ca planeta să crape

cu un pepene, dînd la o parte scoarța verde și descoperindu-și interiorul purpuriu de foc.

— Au trecut patru minute.

Mir continuă să înregistreze totul în minte. El a născocit și comparația cu pepenele. Deși e atît de emoționat încît i s-a tăiat și respirația, totuși nu încetează să scornească noi metafore. În el parcă ar fi doi, ba chiar trei oameni: amorezatul, nefericit și zdrobit, alături de el, participantul la o mare acțiune, care dorește cu ardoare victoria, și tot aici, observatorul curios, meșter în potrivirea cuvintelor.

— Au trecut cinci minute.

Secțiunea trebuia să fie vizibilă, să apară deja de grosimea unui deget.

Sau poate că atmosfera o acoperă?

În minutul al zecelea se aprinse unul dintre ecranele selectorului. Apăru fața agitată a lui Anandașvili — comandantul planetei Drama, care nu se născuse.

— N-a mers. Poate că ar fi bine să repetăm semnalul?

Se ivi imediat și alt chip — obrazul liniștit al olandezului Streus, un sceptic numărul unu, comandantul Sculpturii.

— Ce ordin ne dați? Să așteptăm pe rachetodrom sau să ne întoarcem acasă?

Dalin nu răspunse nimic, întinse doar mîna și învîrti comutatorul. Micile ecrane ale selectorului se stinseră toate deodată.

Întuneric. Liniște. Uriașul glob verde atîrnă pe cer, ca și ieri, ca și cu miliarde de ani în urmă.

Bătrînul, care a riscat și a pierdut, șade abătut, învins și încovoiat, spătos și fără putere.

Ochii lui nu spun nimic. În părul cîrlionțat, iată, au răsărit fire albe.

Așa se întîmplă cu mult-viețuitorii: o mare încordare, un șoc puternic — și tot tratamentul se anihilează. Organismul se reîntoarce pe vechiul și firescul drum al ofilirii.

XII

Dragostea chiar toate-alină?
Pentru toate loc să țină?
Se împacă ea, semnă,
Cu ocice? Rușine? Vină?

Întuneric. Liniște. Discul verde ce atîrnă pe cer. Herta care plînge cu sughițuri și se agață cu ambele mîini de soțul ei. Bătrînul abătut — la fereastră.

Și, pe neașteptate, spărgînd liniștea, luna se repede spre el cu un țipăt, plutește peste podea... Și întinde mîinile.

— Nu trebuie ! strigă ea. Nu te întrista. Va fi bine, totul va fi bine.

Herta se oprește din plîns, în ochii ei se citesc curiozitate și dezaprobare. Ce lipsă de modestie ! Ea nu și-ar permite așa ceva. Kerim se strîmbă, ca și cum ar fi mîncat ceva amar. Lui nu-i plac sentimentalismele.

Dar Iunei nu-i pasă. Să audă toată lumea. Ea se mîndrește cu dragostea ei, dragostea care îi va salva iubitul.

— Te iubesc... dacă asta te poate mîngîia, șopti ea.

Degetele noduroase atinseseră ușor părul ei pufos. Pe fața lui Dalin apăru un zîmbet trist, dar ochii nu-i mai erau stinși și deznădăjduiți.

— Și cînd voi toarce mă vei iubi, Omphala ?

Fata nu înțelese. Ea doar nu fusese de față la discuția din magazie. De altfel, Dalin se întreba mai mult pe sine. Peste cîte săptămîni, fetișcana asta, care s-a amorezat de conducătorul unei mari acțiuni, va întoarce spatele fostului șef ?

— Totdeauna, totdeauna, totdeauna, îl asigură ea. Vom fi peste tot împreună. Pămîntul e minunat : acolo sînt mări și pescăruși deasupra talazurilor. O să-l vizităm în întregime : piramidele pe jumătate acoperite cu nisip, ceața sidefie deasupra Tamisei, stelele de rubin ale Kremlinului... Și vom prinde pește în rîuri, privind cum dansează plutișoarele în apa strălucitoare. Vom fi alături pretutindeni...

„De unde cunoaște ea visurile lui Dalin ? Sau dragostea o înzestrează cu un simț aparte ?"

Cu mîinile tremurînde, Mir își puse căștile. Numai să nu mai audă.

De ce vorbesc atît de încet mașinile cibernetice ? Bolborosesc ceva, nu-și pot înăbuși un murmur. Mir dădu drumul difuzorului. Pe el tot nu-l bagă nimeni în seamă, nici lui nu-i pasă de ei. Oricum, mașina nu se aude. Ce se întîmplă însă acolo, pe Uranus ?

La un moment dat, glasul liniștit și clar al Iunei umplu încăperea. Nu cel al fetei Iuna, ci al Iunei-cibul, al aceleia de pe Uranus.

„*Șuvoaie strălucitor de albe, scîntei albastre* — descrise mașina. *Ceva plesnește și se rupe, lovește și presează. Am terminat itinerarul, am atins adîncimea proiectată. Presiunea a ajuns la limita rezistenței. Suprafața se electrizează. Curge metaloceramica. Ce să fac în continuare ? Pentru ce am fost trimisă aici ?*"

O mînă mare dădu la o parte căpșorul oacheș al Iunei.

— Mir, de ce aparatul acesta se aude mai bine decît celelalte ?

Tînărul răspunse fără plăcere :

— I-am înregistrat glasul pe o frecvență mai înaltă decît restul.

— Înseamnă că frecvența joasă se stinge, Mir ?

— După cum auziți.

— Înseamnă că frecvența joasă se stinge, Mir ? repetă Dalin. Firește, e de înțeles. Gazele sînt ionizate, învelișul — de asemenea, ato-

mii agitați, există curenți proprii, un cîmp propriu. Ce anume lucrează acolo cu frecvențe joase? Ordinele ajung pînă la cib, raza e acționată cu curent continuu. Ah, iată ce s-a întîmplat: mecanismul de rotire!... pe el este un motor obișnuit de cincizeci de hertzi... Fii atent, Mir, transmite un alt ordin: Să se declanșeze raza care taie, și imediat după aceea să fie acționat cu ajutorul manipulatorului mecanismul de rotire.

XIII

Nu-i ești drag, știi. Nu striga. Nu geme,
Nici nu-ți plinge amarul în poeme.
Dragostea te-a prins. Tu taci și simte!
Soarele nu-ncape în cuvinte.

Totul s-a petrecut ca și prima oară: banda conținînd codul a fost introdusă în transmițător, a țăcănit metronomul, cinci martori emoționați și-au lipit frunțile de fereastră.

La ora 17 și 46 de minute, ordinul fu transmis mașinilor electronice.

Metronomul bătea încet și sinistru. Lui Mir i se oprise respirația. Era atît de tulburat, încît se înăbușea.

După trei minute i se păru că pe enormul disc verde apare un firișor albastru.

Nu-și credea ochilor. Închise pleoapele, le deschise din nou. Este sau nu? Este! Iată și al doilea, iată și al treilea — la ecuator.

— Lavă, spuse Dalin cu o voce răgușită.

Undeva, în adîncime, sub atmosfera groasă de mii de kilometri, curgeau rîuri de foc. De sub vălul verzui de metan însă străbăteau doar cîteva raze slabe.

— Ce minunată e știința! spuse cu bucurie în glas șeful expediției. Poți să greșești de o sută de ori, dar a o suta și una încercare dacă reușește șterge toate erorile. Băieți, să nu vă pierdeți niciodată firea. Faceți încă o încercare, apoi o a treia, o a patra, a cincea...

Parcă nu el ar fi fost acela care cu două ore în urmă stătea aici, ros de cea mai profundă dezamăgire.

Priveau cu atenție.

Nu semăna cu o explozie, nici cu o filmare cu încetinitorul. Ochiul nu sesiza mișcarea. Dar în timp ce priveai uriașa sferă, fără să-ți dai seama, acolo se petreceau unele schimbări: firișoarele albăstrui deveniră niște sfori pe care jucau scîntei. Ardeau gazul metan și hidrogenul din atmosferă. „Sforile" se îngroșară mai mult, ajunseseră cît o cingătoare, deasupra căreia norii pluteau ca niște stropi negri. Cingătorile se lărgiră, părură galbene, apoi roșii. Iată că Uranus este tăiat în felii, iar fiecare bucată e din nou divizată. De sub scoarța verzuie strălucește interiorul purpuriu, ca miezul unui pepene.

Feliile se detaşează, spaţiile dintre ele sînt tot mai largi. Gazele erup şi ard. Bucăţile s-au despărţit. Acum sînt suspendate independent una de alta pe cerul negru. La vîrfuri atîrnă picături strălucitoare. Fiecare fragment îşi are cîmpul său de atracţie. Unghiurile şi ridicăturile au devenit dealuri şi munţi. Iar piscurile acestea, care constau din magmă plastică arzîndă, alunecă, se prăbuşesc. Dar în timp ce priveşti la aceşti stropi, Ariel şi-a schimbat coloratura, aşa cum se întîmplă pe o scenă cînd se aprind reflectoare. Admiri ceea ce se petrece pe Ariel, iar în această vreme pe Uranus — pe fostul Uranus — feliile s-au distanţat din ce în ce mai mult, colţurile ascuţite s-au rotunjit, flăcările au devenit mai intense, iar ceaţa verzuie mai rarefiată...

Mir a încercat mai tîrziu să descrie în versuri şi în discuţii această simfonie cromatică, triumful mîndriei satisfăcute, conştiinţa măreţiei sale. N-a reuşit. Iată de ce drept moto al acestui capitol stau cuvintele :

Dragostea te-a prins. Tu taci şi simte !
Soarele nu-ncape în cuvinte.

Liu îi smulse din tăcuta lor contemplaţie. La patruzeci de minute după secţionare, pe unul dintre ecrane apăru chipul său zîmbitor :

— Vorbeşte comandantul Poeziei, Liu. Planeta mea s-a format. Permiteţi să iau startul ?

Pămîntul încă nu ştia nimic despre victorie. Lumina călătorea două ore şi jumătate pînă la el. Numai după acest răstimp, astronomii de acolo observară modificările petrecute pe Uranus. Şi de-abia atunci se anunţă la radio că experienţa a fost încununată de succes.

XIV

Ce asprime : să trimiţi
Glasul celei mult iubite
În prăpăstii verzi, cumplite,
Sub torenţi de foc, cumpliţi...

— *Am pierdut orientarea. Am pierdut adîncimea. Văd cerul înstelat. Uneori e acoperit de flăcări. Văd munţi roşii de foc. Se frîng, se răsucesc şi se turtesc parcă ar fi din aluat. Se deschid adîncurile strălucitoare, incandescente pînă la alb. Explozii, peste tot explozii. Fîntîni şi gheizere de foc. Bubuituri, mugete, vuiete, pocnituri. Am pierdut orientarea. Unde m-aţi trimis ? Ce să fac mai departe ?*

Toate celelalte maşini cibernetice tăcuseră deodată : pare-se că au fost strivite chiar din primul moment, doar aceea cu glasul Iunei a rămas întreagă, ca printr-o minune.

Mir înregistra comunicatele cibului la două magnetofoane. Fiecare cuvînt avea o valoare de nepreţuit pentru ştiinţă. Nici un om n-ar fi

rezistat acolo, în infernul acela, nimeni n-ar fi putut să comunice atîtea amănunte.

Exploziile și descărcările electrice întrerupeau transmisiunea. Glasul aparatului se auzea cînd ca o șoaptă șuierătoare, cînd creștea isteric. Răsunau intonații neobișnuite, dezechilibrate, așa cum era vocea Iunei astăzi, cînd i-a declarat lui Dahn că-l iubește. Toate acestea îi aminteau lui Mir de scena de adineauri, pe care ar fi dat orice s-o uite.

„Într-adevăr, povestea asta cu glasul e o glumă proastă — șopti el. Îmi ațîț singur nervii."

„De ce m-ați trimis aici?" — întreba mașina.

Trecură vreo două ore de la secționarea lui Uranus și la fereastră se ivi un alt tablou. Numeroșii sori se zăreau încă pe cer — seri roșii, ca jarul. Dar simetria nu se mai păstra. Cîmpul gravitațional fusese tăiat, dispăruse în centrul planetei. Atracția exercitată de corpurile cerești îndepărtate desfăcea bucățile unele de altele și totodată mărea, extindea secțiunea. Razele de lumină le înconjurau, așa cum unda rîului ocolește ostroavele. Observatorii de pe Ariel priveau cerul ca printr-un geam strîmb. Constelațiile arătau cu totul altfel, stelele nu se vedeau acolo unde erau de obicei, iar fragmentele lui Uranus păreau că se deplasează mult mai repede decît era în realitate.

Glasul Iunei continua să întrebe:

„Nu înțeleg unde mă găsesc. Să mă deplasez în sus sau în jos? Sînt purtată într-un vîrtej de foc. N-ați uitat să trimiteți un nou ordin? Zbor, luată de o coloană de flăcări. Un lac de lavă. Cad. Plutesc la suprafață. Din față vin valuri negre..."

Mir era ocupat cu comunicatele transmise de mașina cibernetică, iar Iuna, în cabina alăturată, era preocupată de un fapt și mai alarmant. Căci nu numai cibul, ci și Ariel — corabia de fier și piatră, pe care ei pluteau pe bolta cerului — își pierduse orice punct de reper. „Stăpînul" s-a spart în bucăți și sateliții au rătăcit drumul, ca niște copii care s-au pierdut de părinți. Se agitau, căutîndu-și o nouă orbită independentă, deocamdată indefinită. Observatorul astronomic de pe Ariel întreprindea fără încetare cercetări, străduindu-se să precizeze noua orbită. Dar razele luminoase se refractau în cerul sfîșiat și erorile se îngrămădeau una după alta...

„Unde m-ați trimis? Din față vin mereu valuri negre. Plutesc pe o mare de materie topită. Ce trebuie să fac? Explozii albastre! Plutesc într-o rînă. Acum mă va lovi..."

O pocnitură. Ca și cum ar fi plesnit o piele întinsă.

Tăcere.

Mir își șterse sudoarea de pe frunte. Ar fi vrut să se ridice în picioare și să-și scoată pălăria.

Dar mai mult ca orice ar fi dorit să se odihnească. Simțea că pentru astăzi îi e deajuns. Ajunge cu mașinile care plîng, cu fetișcanele

amorezate, cu experiențele reușite și nereușite, cu inimile sfîrtecate și cu planetele fărîmițate. Ajunge.

Dalin, dimpotrivă, era bine dispus, activ, plin de planuri de viitor. Audia rapoartele radiotelegrafiștilor, ducea tratative cu observatorul și cu cei de pe Titania și Oberon — sateliții îndepărtați ai lui Uranus —, ura drum bun grupelor ce-și luau zborul și amintea fiecărui căpitan:

— Mențineți-vă la o distanță respectabilă, nu vă grăbiți să coborîți. Faceți observații. Urmăriți cum se formează planeta. Întocmiți-i harta, însemnînd înălțimile stabilizate. După aceea trimiteți ciburile să studieze starea de solidificare. Gîndiți-vă cum să grăbiți întărirea suprafeței. Ce ziceți, poate că ar fi bine să arați planeta, să-i spargeți scoarța înghețată. Faceți cîte un proiect cînd și cum să duceți noul corp ceresc pe orbită. Călătorie fericită. Vă strîng mîna.

Apoi se adresă radiotelegrafiștilor sau poate numai Iunei:

— N-ar fi rău să-l virăm și pe Ariel, s-o pornească în urma planetelor. Altfel, vasul amiral se rupe de flotă, se transformă într-un înregistrator de radiograme. Mă rog, oricum, nu rămînem aici. De îndată ce primim de pe Pămînt o rachetă puternică, plecăm să colindăm pe rînd toate planetele. Vom călători și vom vedea lumile cele noi.

Mir era uimit: „De unde atîta energie la un mult-vietuitor? Ce-l înaripează pe om — dragostea sau succesul? Nu-s decît trei ore de cînd visa doar la pescuit. Și acum — uită-te: vrea să inspecteze douăsprezece planete, să călătorească ani și ani într-o rachetă imponderabilă".

Ținînd în mîini textul unei radiograme, Iuna se apropie de Dalin:

— Ascultați. Întrerupeți-vă, o problemă importantă.

„Are și alt ton — se gîndi Mir —, tonul unei prietene, al unei stăpîne."

Șeful citi mesajul, se încruntă și spuse încet:

— Kerim, anunță alarma numărul unu. Peste o oră și douăzeci de minute Ariel se va ciocni cu planeta Drama.

(Sfîrșitul în numărul viitor)

Cititorii au cuvîntul

Sînt fericit cînd citesc noi povestiri apărute în Colecție, deoarece în ele îmi văd oglindite multe dintre gîndurile și visurile mele.

Țin să mulțumesc pe această cale tuturor acelora care prin munca lor neobosită ne-au creat nouă, tineretului, o colecție minunată atît din punctul de vedere al conținutului de idei, cît și al prezentării grafice.

M-au atras spre Colecție minunatele călătorii prin „constelații" pe care le-am găsit în ea. De fapt, eu îndrăgisem acest subiect de mai mult timp, din cărțile lui Jules Verne, iar Colecția a adus un suflu nou acestei pasiuni a mea.

Romanul care mi-a plăcut cel mai mult din Colecția dv. a fost „Nebuloasa din Andromeda". Bogata imaginație a lui I. Efremov m-a impresionat adînc, trezindu-mi în inimă dragostea față de univers și dorința de a cunoaște nesfîrșitele lui enigme.

Dintre lucrările scriitorilor noștri mi-au plăcut în mod deosebit romanul „Uraniu" de A. Rogoz și C. Ghenea (păcat că n-a apărut și partea a doua!), romanul „O iubire din anul 41042" al lui Crișan Făgerașu (lectura acestei lucrări a însemnat pentru mine o adevărată bucurie), „Turneul de primăvară" de H. Matei.

Aș dori ca în Colecție să apară cît mai multe lucrări de genul celor de mai sus.

Din dorința ca această Colecție să devină cît mai instructivă și mai atractivă, vă fac unele sugestii și observații:

1) Colecția apare destul de neregulat. Aș dori să apară săptămînal (o dorință cam pretențioasă, dar care nu e numai a mea, ci și a altor cititori).

2) Doresc ca în măsura posibilității dv. în Colecție să apară lucrări cît mai lungi (7—8 fascicule, deoarece sînt mai interesante și te țin într-o încordare mai lungă).

3) In privința prezentării grafice pot aduce numai mulțumiri colaboratorilor Colecției, deoarece ele sînt cu adevărat minunate. N-ar fi posibil ca ambele coperte exterioare să aibă o prezentare grafică?

Fiind convins că orice tînăr ce citește Colecția are multe de învățat din povestirile ei, am căutat s-o răspîndesc printre prietenii mei. Dacă la început le-am arătat eu avantajele acestei Colecții, cu timpul s-au convins ei singuri de minunata ei contribuție în formarea imaginației tinerești.

elev IOSIF M.

str. Eremia Grigorescu nr. 22
București

O NOUĂ ETAPĂ

Ziua de vineri, 17 martie 1961 a fost marcată în activitatea „Cercului de studii științifice“ cu un nou succes. Racheta „Alcor“ într-o singură treaptă a trecut excelent faza de experimentare.

Pentru îndeplinirea programului de experimentare am ales tocmai o zi liniștită, cu soare puternic. Trebuie doar să luăm o fotografie a rachetei cu expunere 1 : 1250. La ora 16^{40} toate instalațiile de lansare și urmărire au fost puse la punct.

Mă uit la racheta argintie care se odihnește încă în lansator. O rază de soare joacă pe ampenajul ei. Racheta stă atît de sigură și liniștită, încît parcă ne încurajează.

Ora 16^{45}... Semnalul obișnuit... 3,2,1,0. Start ! Declanșatorul e apăsat și din ajutajul rachetei apar șuvițele de fum ale amorsorului, învăluind ampenajul rachetei. O clipă numai, și motorul intră în regim. Un fum albăstrui abia vizibil a învăluit lansatorul, racheta decolează rapid și se avîntă cu un șuierat caracteristic spre cerul senin. Dîra de fum subțire care urmărește racheta se înalță perfect vertical, din ce în ce mai sus. Ai o senzație foarte ciudată cînd vezi punctul luminos al jetului cum se micșorează irezistibil și extrem de rapid, luîndu-se la întrecere cu depărtările. Punîndu-ne la încercare răbdarea, racheta urcă încă. Dar șuieratul se stinge în sfîrșit, iar orice urmă vizibilă a rachetei a dispărut. Numai prin lunetă se vede că ea urcă încă prin inerție. Alte cîteva secunde și apogeul e atins. Un nor de fum alb, apoi o explozie marchează noul record : 330 metri altitudine.

Încordarea noastră e spulberată ca prin miracol de explozia îndepărtată. Acum racheta coboară încet de tot, frînat. Pînă la pămînt va face mai mult de un minut. Acum abia ne dăm seama cît am fost de emoționați, deși eram siguri că experiența va reuși. Abia acum vedem cît de mult soare e în jurul nostru, cît de albastru e cerul ! Parcă totul rîde ! Știm. Este efectul obișnuit pe care îl are asupra noastră fiecare experiență reușită. Discutăm foarte veseli între noi și ne felicităm pentru succes... O simplă formalitate, o exteriorizare a entuziasmului.

Dar trebuie să trecem și la analiza datelor obținute. În orice caz racheta a trecut excelent faza de experimentare. Am constatat buna ei simetrie și stabilitate pe traiectorie. Presupunerile anterioare se verifică complet : proiectul a fost bine alcătuit.

Prin aceasta am întors încă o pagină în programul nostru de construcție a rachetelor, după lansările reușite ale lui „Pionier" (122 m), „Antares" (200 m) și „Ceres" (250 m).

Totuși scriem doar prologul.

RUGESCU DAN
elev cl. XI-C
membru al
„Cercului de studii științifice"
Școala medie nr. 1 „N. Bălcescu"
București

Am reușit să-i atrag spre Colecție pe cîțiva prieteni ai mei, printre care pe Dinu Mihai și Mureșan Viorel, elevi ca și mine în clasa a VI-a.

Nu mă pot opri să vă spun și dv. cît ne-a bucurat știrea că un om sovietic, maiorul Iuri Alexeevici Gagarin, a înfăptuit visul milenar al omenirii de a zbura în Cosmos.

Sînt fericit că sînt contemporan cu acest strălucit eveniment.

Acum sau mai tîrziu romanele științifico-fantastice vor deveni realitate.

STOIAN ION
Brașov
Cartierul muncitoresc „Steagul roșu"
Blocul 11.

Tiparul : Combinatul poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

2012

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

CLUB

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPŞF, au reuşit, cu multă dăruire,
muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.